

DE GESCHIEDENIS VAN MING WEI

dronken zij eenige bekers. Het was een diep purperroode wijn, zoo koel dat de beker bedekt werd met een parelend waas, en toch scheen de drank als een vreemd vuur door de aderen te stroomen. Onder het drinken scheen alles als door een tooverwoord te stralen van grootere schoonheid; het scheen dat de muren van de zaal terugweken en dat het dak hooger werd. De lampen gloeiden als sterren tusschen de kettingen waaraan zij hingen en Sië's stem klonk den jongen man in de ooren als een zoete melodie, die uit verre verten door den droomerigen zomernacht klinkt. Zijn hart zwol van geluk, zijn tong werd lossen en er kwamen woorden over zijn lippen, die hij, naar hij dacht, nooit eerder zou hebben durven uitspreken. Toch deed Sië geen enkele poging hem het zwijgen op te leggen. Haar lippen glimlachten niet; maar haar groote amandelvormige oogen schenen te lachen van voldoening over zijn bewondering, en zij beantwoordde zijn blikken van hartstochtelijke vereering met een zachten blik vol liefde.

„Ik heb hooren vertellen,” zei zij, „over uw groote talenten en uw kunstzinnigheid. Ik zing zelf ook, hoewel ik volstrekt geen aanspraak maak op groote muzikale ontwikkeling. En nu ik de eer heb een professor in de muziek aan mijn tafel te zien, zal ik mijn verlegenheid trachten te overwinnen en u vragen met mij eenige liederen te zingen. Ik zou het bovendien zeer op prijs stellen, als ge u de moeite wilde geven mijn muzikale composities aan te hooren.”

„Het is aan mij u te danken voor de eer, die ge mij bewijst en het genoeg, dat ge mij verschaft door uw verzoek,” antwoordde Ming Wei. „En ik kan geen woorden vinden om u mijn dankbaarheid te zeggen voor deze buitengewone gunst.”

De dienstmaagd, in antwoord op een slag op een kleine zilveren gong, bracht de muziek en verliet de zaal. Ming Wei nam de manuscripten en begon ze vol verrukking te lezen. Het papier waarop ze geschreven waren, was van een bleekgele kleur en zoo licht alsof het van spinrag gemaakt was. Maar de noten en letterteekens waren die, welke honderden jaren geleden gebruikt werden en waren zoo zuiver van lijn, alsof Ché-Tchoo, de Genius van de Inkt, die niet grooter is dan een vlieg, ze zelf geteekend had. En de handteekeningen onder de composities waren die van Youen-tchin, Kao-pien en Thou-mou, groote dichters en componisten uit de dynastie van T'ang! Ming Wei kon een kreet van verrukking niet onderdrukken bij het zien van deze kunstschaten van zoo onschatbare waarde en zoo groote zeldzaamheid. Hij kon er nauwelijks toe besluiten ze zelfs maar voor een enkel oogenblik uit zijn handen te leggen.

„Oh,” riep hij, „dit zijn voorwerpen, die met geen goud te betalen zijn, kostbaarder dan alle schatten des keizers. Zij zijn werkelijk in het handschrift van die groote meesters